

lagde Beslag derpaa, derfor stemte vi imod den Gang. Disse Skattelove have jo fra første Færd balanceret paa Grænsen mellem det agrariske og det demokratiske. Saa længe de endnu havde en Hældning til den demokratiske Side — og det havde de, saa længe Formaålet var at hjælpe Kommunerne — gik vi med, men fra det store Vendepunkt skete i Samlingen 1900 — 1901, have de faaet en afgjort Hældning til agrarisk Side bort fra den demokratiske, og derfor er vor Kritik bleven skarpere og skarpere.

Det ærede Medlem fra Sæby sluttede sin Tale forleden Dag med at sige, at den Dag skulde nok komme, da vi fra vor Side kom og bankede paa disse ny Skatters Dør til Toldreformer, sociale Reformer og andet. Han mente, at vi vilde være glade ved dem, og han saa med rig Fantasi, hvordan disse Skatter vilde blive forhøjede Procent efter Procent. Han tænkte sig endog de 13 pCt., som de havde i Italien. Der var derfor ingen Nød paa Færde, naar man nu lagde et saadant Grundlag, og hvis saa Arbejderne kom og vilde benytte Pengene fra disse Skattelove til Gavn for sig, skulde der nok blive lukket op. Men det ærede Medlem hørte jo ogsaa den Tale i Eftermiddag fra den højtærede Finansminister, og den gik ikke i samme Retning. Den gik derimod i en saadan Retning, at man fik en levende Følelse af, at naar man næste Aar eller næstnæste Aar kom og bankede paa disse Skatters Dør, var der ingen hjemme, saa var der lukket af. Det var det, den højtærede Finansminister temmelig utvetydigt fortalte os, og hvad vi med lidt sund Fornuft selv kunne tænke os, nemlig, at naar man lægger Beslag paa Formue- og Indkomstskatten med et Beløb af 9 Mill. Kr., vil der gaa en Del Aar, inden man faar den forhøjet til 18 Mill. Kr., hvad den dog burde, hvis den skulde anvendes til en Toldreform, blot saa god som den, vi fra vor Side vare med til at foreslaa, og som Folketingets Flertal allerede var et godt Stykke inde paa. Det er den rene Sandhed, og det har det ærede Medlem for Sæby kunnet faa at vide af sin Partifælle, den højtærede Finansminister. Saa let vil det ikke gaa i Fremtiden med at banke paa disse Skatteloves Dør. Der vil mange Gange blive svaret: Hus forbi, her er ingen hjemme.

Maa jeg til Slut sige til det ærede Medlem, at jeg kan ikke paa nogen Maade erkende, at vi skulde have bidraget til at udskyde Toldreformen ved at stemme for

Brændevinsskattens Forkastelse i sin Tid. Jeg troede, man forkastede Brændevinsskatten, fordi man var en Modstander af Brændevinsskatten, og jeg troede netop, at en Toldreformers Venner som Venner af de indirekte Skatters Nedsættelse ogsaa maatte være Modstandere af en Brændevinsskat, af en ny indirekte Skat. Naar vi arbejdede for at faa de indirekte Skatter nedsatte, var det dog vel ikke Meningen, at vi samtidig vilde have dem forhøjede paa en anden Maade. Derfor stemte vi af rent saglige Grunde for Brændevinsdagsordenen, og Flertallet af det ærede Medlems Parti stemte ogsaa af den Grund derfor, i ethvert Tilfælde officielt. Jeg kender ikke deres hemmelige Bagtanker, der nu synes at komme frem. Jeg beklager det, hvis der har været saadanne Bagtanker, og hvis man, da man den Gang stemte derfor, vidste, hvad det ærede Medlem syntes at vide, at man derved skød Toldreformen ud i en uvis Fremtid. Det vidste vi ikke og have aldrig faaet det officielt at vide. Vi havde ikke Grund til at tro det, og det havde de menige Medlemmer af det ærede Medlems Parti heller ingen Grund til at tro. Jeg skal her nævne det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen), som var Toldudvalgets Formand — jeg tager ikke Medlemmer, hvis Meninger ere ligegyldige i denne Sag — og han sagde den Gang, den 7. Marts 1900, vendt til det ærede Medlem for Vinderup: „Min ærede Sidemand (Svendsen) fremkom med en Udtalelse, som jeg gerne vil dvæle et Øjeblik ved. Han vilde gerne gaa med til en Gennemførelse af de tre Skattelove uden Forhøjelse af Brændevinsafgiften, hvis det lod sig gøre. Ja, lad os forsøge, om det kan lade sig gøre.“ „Vi ere jo fuldstændig enige med Hensyn til det væsentlige i de tre Skattelove“ — de to direkte Skattelove og Toldreformen. — „Lad os derfor virkelig enes om dem. Enighed gør stærk, men Splid vinder ikke fremad osv. osv.“ Altsaa, Toldudvalgets daværende Formand, som man maa antage talte paa Partiets Vegne, sagde, at det saa langt fra var Meningen, at Toldreformen, saaledes som det ærede Medlem for Vinderup befrygtede, skulde lægges til Side, at man tværtimod om dens Fremme var lige saa enig med det ærede Medlem som om de direkte Skattelove. Han bad det ærede Medlem og hans Parti, som den Gang var noget større end nu, om at være med for Enighed gør stærk, og saa skulde man nok fremme denne Sag. Saaledes lød den officielle Motivering den Gang, saa jeg og vi